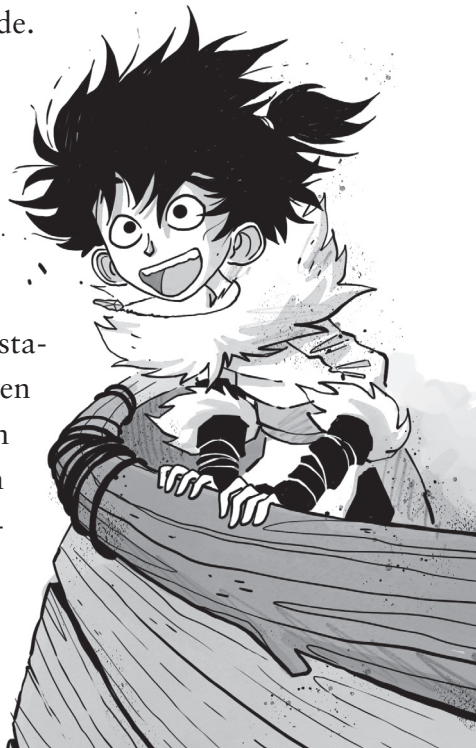

HET MIDDELPUNT VAN DE WERELD

Het IJshart scheurde over de sneeuwvlakte. De gerafelde rode zeilen bolden op in de wind. Het was een grote Baanbrekerslee, maar toch viel hij in het niet bij de immense berg die nu opdoemde.

Ash klampte zich vast aan de zijreling, zijn zwarte war-rige haar waaide voor zijn ogen, waarmee hij verwonderd voor zich uit staarde toen ze de kolossale schaduw van de berg in gleden. Torens staken als een bos sierlijke bomen uit de berghelling en daarin gloeide warm licht. Ash kon nog net een grote koepelvor-

mige spits op de top van de berg onderscheiden die in nevelen gehuld was alsof de wolken hem geheim wilden houden.

‘Ongelooflijk...’

Het dak van ouderman Kindils huis was het grootste dat hij ooit gezien had voordat hij zijn vesting Fira had verlaten, terwijl heel Fira slechts tot de onderste stenen van deze gigantische piek zou komen. Ash’ opwinding was gegroeid naarmate ze dichterbij de berg kwamen en nu stond hij letterlijk op springen.

‘Best cool, hè?’ zei Ash’ beste vriendin Luna, die naast hem stond. Haar cape, waarop een sterrenstelsel was geborduurd, wapperde omhoog.

Het IJshart naderde een tweede grote muur die de berg omcirkelde, nadat ze een paar kilometer terug de eerste waren gepasseerd. Hij was zo hoog als een klif en er stonden wachttorens en windmolens op waarvan de draaiende wieken de slee naar binnen leken te wenken. ‘De mure gaan onder de sneeuw net zo diep as erbove,’ zei Luna trots, alsof ze het zelf bedacht had. ‘Om glurende Lotane buite te houwe, snappie?’

In de verte zag Ash kilometerslange rijen andere Baanbrekersleeën naar de verschillende poorten in de enorme muur glijden. Hij vroeg zich af wie erop zaten en welke avonturen ze beleefd hadden. Of zij ook bang waren geweest dat ze nooit meer terug zouden komen, zoals het IJshart. Zijn koude botten werden verwarmd

toen hij achteromkeek naar de bemanningsleden die hem onder hun vleugels hadden genomen. Hij wist dat er op de hele Sneeuwzee geen andere groep was waar hij liever bij wilde horen.

‘CONTROLEPOST AHOI!’ riep Teija, de uitkijk van de slee, naar beneden.

‘Seinvlaggen!’ beval kapitein Nuk.

‘Ai ai!’ antwoordde Keelin. Vanaf de voorsteven van de slee liet ze een lijn gekleurde vlaggetjes de lucht in gaan om de bewakers boven op de muur te laten weten wie ze waren. Haar korte vlasblonde haren zwiepten voor haar blinde oog. De poortwachters draaiden aan grote wielen en de enorme poort ging krakend open om het IJshart binnen te laten. Toen ze erdoorheen gleden zag Ash eindelijk de onderkant van de berg, die werd omringd door borrelende poeltjes waar stoom vanaf kwam. Tot zijn verbazing zag hij grote groene akkers op de berghellingen, waar landarbeiders aan het werk waren met gereedschap dat hij niet kende. ‘Wat...’

‘Boerderije,’ antwoordde Luna voordat hij zijn vraag kon afmaken.

‘Boerderijen?’

‘Boerderije. Deze berg was vroeger een megavulkaan en omdat er nog steeds hitte van benede komt en er allemaal slootjes zijn, issut een van de weinige plekken op de Sneeuwzee waar je dinge ken verbouwe. Dat

scheelt jagers die de hele tijd op zoek moete naar etc. Best goochem.’

Dat vond Ash ook.

Hij grijnsde toen hij zijn grote yetihoeder Tobu uit de ziekentent op zich af zag lopen. Tobu was een paar weken geleden gewond geraakt tijdens de gewaagde ontsnapping van het IJshart aan een Schimmenaanval. Na heel veel rust (geheel en al te danken aan de oude genezer van de slee, Arla, die de yeti gesmeekt had niet te trainen met zijn speer) was Tobu snel hersteld. Hij kon zich nu weer bijna tot zijn volle, imposante lengte uitstrekken.

‘Eten dat voor je deur groeit, Tobu!’ zei Ash toen de yeti naast hem kwam staan. ‘Stel je voor dat je je niet druk hoeft te maken over de jacht!’

Tobu gromde; zo’n beetje het meest geïmponeerde geluid dat hij ooit zou maken.

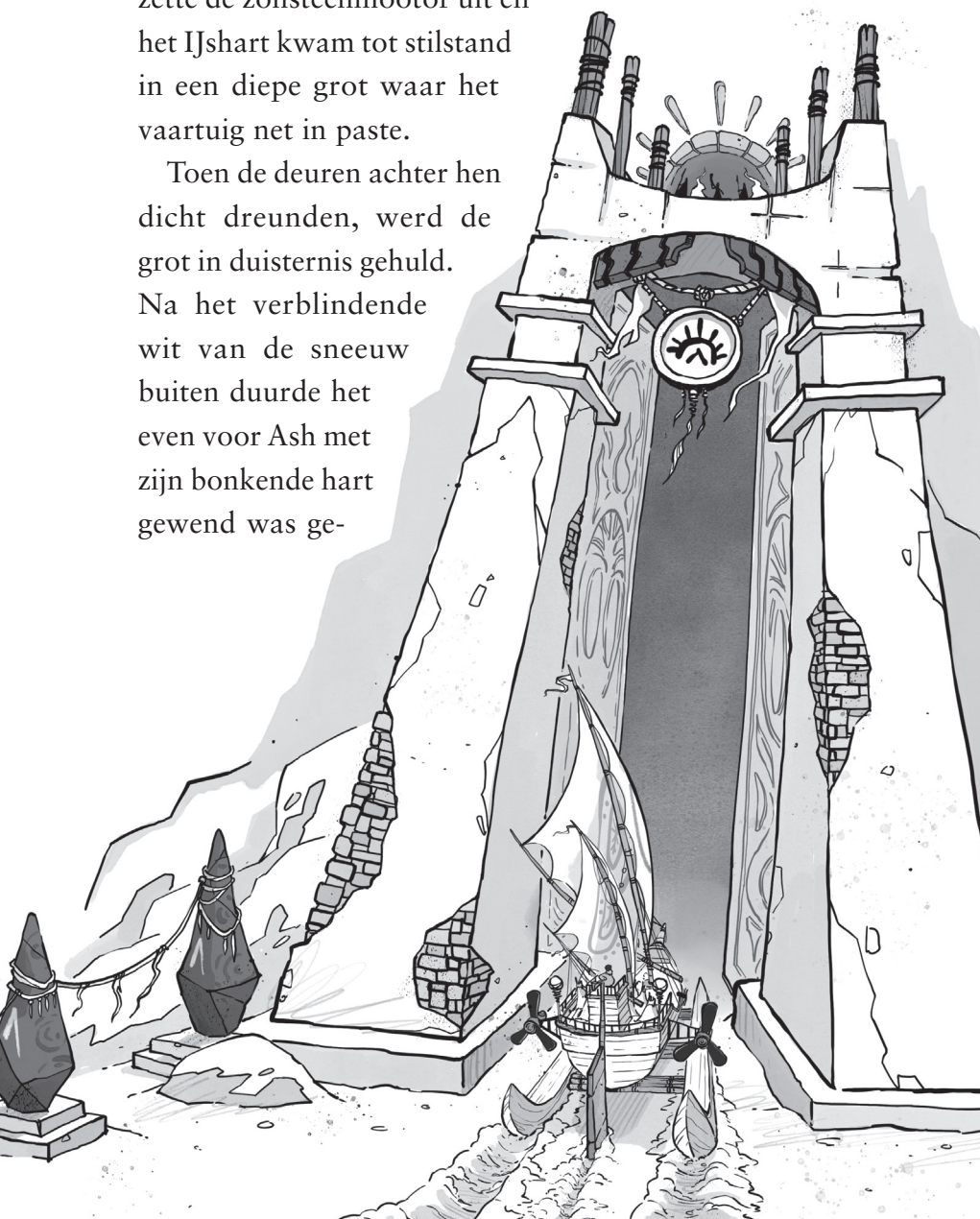
‘Eg hoor, dis nog niks, vuurjochie!’ zei Luna, die er zichtbaar van genoot Ash’ gids te zijn.

De enorme poorten die toegang boden tot de berg – en de vesting Aurora zelf – kwamen dichterbij. Ash ontwaarde ingewikkelde patronen op de machtige houten deuren, houtsnijwerk dat de geschiedenis van de Baanbrekers leek te verbeelden. Hij had echter niet veel tijd om het in zich op te nemen, want een uitkijkpost die boven op wacht stond blies op een gebogen hoorn en het geluid galmde over de sneeuwvlakte.

De grote deuren schoven langzaam en rammelend open en het regende ijs op het dek van het IJshart toen de slee de berg zelf in gleeed. Jalla, de mootorist van de slee, zette de zonsteenmootor uit en het IJshart kwam tot stilstand in een diepe grot waar het vaartuig net in paste.

Toen de deuren achter hen dicht dreunden, werd de grot in duisternis gehuld. Na het verblindende wit van de sneeuw buiten duurde het even voor Ash met zijn bonkende hart gewend was ge-

raakt aan de schemering. Hij legde zijn hoofd in zijn nek om naar het plafond van de grot te kijken. Tot zijn verbazing zag hij licht dat viel op wat zo te zien grote uitgeholde boomstammen waren die uit de muur staken. Was dat de uitgang? En zo ja, hoe moesten ze daar dan in geestesnaam komen? De bemanning leek zich daar echter niet druk om te maken. Teija kwam het kraaiennest uit om Kob, Zever en Keelin te helpen de zeilen te hijsen.

‘Zeg... hoe komen we daarboven?’ vroeg Ash.

‘We gaan een stukkie zwemme met de slee,’ antwoordde Luna grinnikend op het moment dat Ash boven zich een enorm geruis hoorde. Uit de holle boomstammen stroomde water dat met een donderend geraas in de grot viel. ‘Daar gaan we!’ juichte Luna. Tot Ash’ verbijstering vulde de grot zich met water en ging het IJshart langzaam omhoog.

Luna giechelde, spreidde haar armen en rende rond alsof ze vloog. Ash kon zich niet inhouden en deed met haar mee. Gierend van de pret dansten en sprongen ze door de nevel die de watervallen rond de slee veroorzaakten.

‘Gaan jullie nog wat doen of hoe zit het?’ riep Keelin met opgetrokken wenkbrauwen, terwijl ze een touw naar hen uitstak.

Kapitein Nuk gniffelde. ‘Och, laat die guppies toch, Keelin. Zelfs jij weet vast nog wel hoe opgewonden

je was toen je voor het eerst in Aurora's aqualift zat!

Keelin gaf geen antwoord, maar Ash zag wel een glimlachje.

'Welnu, bemanning,' zei Nuk. 'Zoals altijd willen meneer Pot en ik jullie bedanken voor de uitstekende diensten aan boord van het IJshart en jullie niet-aflatende inzet voor ons doel.'

'Zeg dat wel,' bevestigde meneer Pot, de kleine vulpus aan Nuks zijde, met zijn diepe stem. Hij had zijn armen op zijn rug geslagen en zijn hoofd geheven. 'Het is ons gelukt, vrienden. We zijn weer thuis!'

De bemanning juichte en precies op dat moment spoelde er licht over het dek en zagen ze de ware grootsheid van Aurora.

Ash' mond viel open.

Niet alleen de grot die ze net hadden verlaten, maar de hele bérg was hol, en die immense ruimte werd gevuld door de grootste, indrukwekkendste vesting waarvan Ash ooit had kunnen dromen. Er verrees een machtige gestapelde stad helemaal tot aan de duizelingwekkend hoge top van de slapende vulkaan. De stenen gebouwen, paleizen en torens waren groter dan Ash zich ooit had kunnen voorstellen en stuk voor stuk versierd met houtsnijwerk, tegels en met mos bedekte zuilen. Duizelingwekkende gordijnen van licht vielen door grote openingen in de bergwand en verlichtten de grote groepen inwoners die over de imposante straten banjerden.

Bruggen en aquaducten doorkruisten de uitgestrekte ruimte, kano's en sleeën trokken over grachten die zich een weg weefden door de stad en die ook enorme watteraderen en andere vreemde houten mechanismes aan leken te drijven.

Vergeleken met Fira waren de andere vestingen die Ash de afgelopen tijd had gezien indrukwekkend geweest, de een nog machtiger dan de ander. Maar dit was andere koek. In vergelijking hiermee verbleekten ze allemaal.

Aurora was zo omvangrijk dat Ash' zijn ogen amper kon geloven. Dit was ontzagwekkend. Dit was schitterend.

‘Raap effe je onderkaak van de grond, Ash,’ zei Luna, terwijl ze hem een por in zijn zij gaf. ‘Kwijle is hier ten strengste verbode, hoor.’

Ash hoorde haar amper. ‘We hebben het gehaald, niet te geloven dat we het gehaald hebben...’

Na alle verhalen die hij gehoord had van Baanbrekers... van Firanen zelf, nadat hij de halve Sneeuwzee over gereisd was met alleen een slaapliedje als gids, na gevechten met Schimmen en Lotanen... Nadat hij bijna alles was kwijtgeraakt wat hem dierbaar was geworden. Na dat alles was hij eindelijk hier. Hij wist dat het slaapliedje dat zijn ouders voor hem hadden achtergelaten hem hiernaartoe had geleid, dat de volgende aanwijzing ergens in deze vesting verborgen was... maar stel nou dat zijn ouders hier zélf waren? Ash’ hart maakte een sprongetje bij die gedachte. Misschien zou hij dan eindelijk met ze kunnen praten, hen aanraken en in de armen sluiten.

Ash wist één ding zeker: wat hij hier zou ontdekken, was iets belangrijks. Want eindelijk was hij in Aurora: het middelpunt van de wereld.